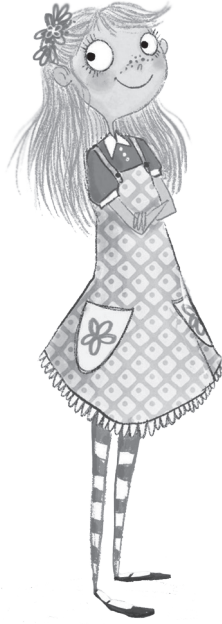

Anne

Julian

Dick

George

Timmy

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five go Adventuring again
Eerste originele uitgave: 1942 / herziene editie: 1997

Part of Hodder & Stoughton, United Kingdom
© Tekst en illustraties: Hodder & Stoughton Limited.

The Famous Five, Enid Blyton and Enid Blyton's signature
are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited.

Deze uitgave:
De Vijf en de geheime gang
(Eerder verschenen onder de titel:
De Vijf en de geheime doorgang)
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort

Nederland:
© 2020 Uitgeverij Memphis Belle
's Gravelandseweg 59, 1217EH Hilversum
www.memphisbelle.nl
ISBN 978-94-6313-283-1
NUR 283

België:
© 2020 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be
ISBN 978-90-02-27066-6
D/2020/0034/143
NUR 283

Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

en de geheime gang

INHOUD

1. DE KERSTVAKANTIE.....	9
2. DE VIJF WEER COMPLEET	19
3. DE BIJLESLERAAR	27
4. EEN COOLE ONTDEKKING	37
5. EEN ONGEMAKKELIJKE WANDELING	47
6. BIJLES VAN MENEER ROLAND.....	54
7. EEN GEHEIME GANG? WAAR DAN?	62
8. EEN KRANKZINNIGE KERST.....	71
9. OP ZOEK NAAR DE GEHEIME GANG	79
10. EEN SCHOK VOOR GEORGE EN TIMMY	88
11. GESTOLEN PAPIEREN	96
12. GEORGE IN DE PROBLEMEN	104
13. JULIAN DE DETECTIVE	113
14. GEVONDEN!.....	125
15. EEN SPANNENDE TOCHT	133
16. BETRAPT!.....	143
17. GOEIE OUWE TIMMY.....	151

HOOFDSTUK 1

De kerstvakantie

Het was de laatste week van school en alle leerlingen van de Gaylands School keken uit naar de kerstvakantie. Anne ging aan de ontbijttafel zitten en opende een brief die aan haar gericht was.

‘Nou ja, kijk dan!’ riep Anne tegen haar nicht Georgina, die naast haar zat. ‘Een brief van pap! En dat terwijl ik er gister ook al een van pap en mam gekregen heb!’

‘Ik hoop dat het geen slecht nieuws is,’ zei George, die absoluut niet met Georgina aangesproken wilde worden en nu zelfs de leraren zover gekregen had dat ze haar George noemden. Ze was een stoer, jongensachtig meisje, sterker nog, ze wilde eigenlijk liever een jongen zijn. Ingespannen keek ze naar Anne terwijl die de brief las.

‘O nee, we kunnen tijdens de kerstvakantie niet naar huis!’ riep Anne met tranen in haar ogen. ‘Mam heeft een besmettelijk virus opgelopen en pap zit erdoor in quarantaine. Ze kunnen ons er dus niet bij hebben. Wat nu?’

‘O, wat zielig voor je moeder! En wat jammer!’ riep George uit. Ze was zelf net zo teleurgesteld als haar nichtje, want de ouders van Anne hadden haar én haar hond Timmy

uitgenodigd om de vakantie bij hen door te brengen. Ze zouden allemaal dingen gaan doen die George nog nooit gedaan of gezien had, zoals naar het theater en het circus, en er zou een groot feest zijn met een gigantische kerstboom. Dat ging nu dus allemaal niet door.

‘Wat zullen de jongens hiervan vinden?’ vroeg Anne zich hardop af. Ze dacht aan Julian en Dick, haar twee broers. ‘Zij kunnen dan ook niet naar huis.’

‘Wat ga je nu doen in de kerstvakantie?’ vroeg George. ‘Kom je anders met mij mee naar Kirrin Cottage? Ik weet zeker dat mijn ouders het superleuk zullen vinden als jullie weer komen. We hebben in de zomervakantie zo veel lol gehad samen!’

‘Wacht, laat ik papa’s brief even uitlezen,’ zei Anne, die het blaadje weer oppakte. ‘Arme mama, ik hoop dat ze zich niet al te slecht voelt.’

Ze las nog een stukje en slaakte toen een opgewonden kreet. George en de andere meisjes keken haar ongeduldig aan.

‘George! We mogen weer bij jou! O, maar wacht ... mijn vader wil dat er iemand komt die ons bijles gaat geven. Omdat mijn broers ziek zijn geweest en achterlopen met hun schoolwerk.’

‘Bijles?! Bah, daar moet ik dan dus ook aan geloven, dat durf ik te wedden,’ zei George chagrijnig. ‘Zeker als mijn ouders mijn rapport zien. Sinds ik op deze school zit, merk

ik dat ik wat achterloop en mijn cijfers zijn ook niet fantastisch ...’

‘Hm, leuke vakantie wordt dit met zo’n bijlesleraar die ons de hele dag achter de broek zit, een veredelde kleuteroppas,’ zei Anne korzelig. ‘Ik denk niet dat ik over mijn rapport hoeft in te zitten, mijn toetsen gingen goed – maar als jullie de hele tijd bijles hebben, is er voor mij ook niks aan. Tenzij ... ik op pad ga met Timmy. Die hoeft natuurlijk ook geen bijles!’

‘Jawel,’ zei George meteen. Ze moest er niet aan denken dat haar geliefde hond de hele dag met Anne zou gaan wandelen, terwijl zij samen met Julian en Dick binnen opgesloten zat.

‘Timmy kan toch geen lessen volgen, gekkie,’ zei Anne.

‘Hij kan bij mijn voeten liggen terwijl ik aan het werk ben. Het idee dat hij daar ligt zal me de dag door helpen. Anne, eet eens door! We zijn allemaal al bijna klaar. Straks gaat de bel en dan heb jij je ontbijt nog niet op.’

‘Pap zegt dat hij Dick en Julian ook geschreven heeft,’ zei Anne, die nog snel de laatste regels van de brief las. ‘En je vader, om hem te vragen die bijlesleraar voor ons te regelen. Pff, wat een ellende. Ik bedoel, het lijkt me geweldig om weer in Kirrin Cottage te zijn, en Kirrin Eiland weer te zien, maar met die bijlesleraar erbij ... ik weet het niet.’

Toen de kerstvakantie eindelijk aanbrak, pakten George en Anne hun koffers. Het was druk in het schoolgebouw;

alle leerlingen maakten zich klaar om naar huis te gaan. Grote bussen reden het terrein op en de twee meisjes stapten in.

‘Op naar Kirrin Baai!’ riep Anne. ‘Kom, Timmy lieverd, jij mag tussen George en mij in.’

Dat was een van de grote voordelen van Gaylands School: kinderen mochten hun huisdier meenemen. Timmy, Georges grote bruine bastaardhond, was een enorme hit; iedereen was dol op hem. Behalve die ene keer dat hij achter de conciërge was aangegaan, de vuilnisbak had weggegrist en die door de hele school naar Georges klaslokaal had gesleept. Maar verder had hij zich steeds voorbeeldig gedragen. Of meestal dan.

‘Ik weet zeker dat jij een goed rapport hebt gekregen, Timmy,’ zei George, terwijl ze de hond een knuffel gaf. ‘We gaan naar huis. Heb je daar zin in?’

‘Woef!’ zei Timmy met zijn zware stem. Hij stond op en begon enthousiast te kwispelen, tot er iemand op de stoel achter hem een gil gaf. ‘George! Laat Timmy eens gaan zitten. Hij kwispelt de pet van mijn hoofd!’

Het duurde niet lang of de bus kwam in Londen aan, waar de twee meisje en de hond op de trein naar Kirrin Baai werden gezet.

‘Jammer dat Julian en Dick nog school hebben vandaag,’ zuchtte Anne. ‘Anders hadden we samen naar Kirrin Baai kunnen gaan. Dat zou gezellig geweest zijn.’